

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného obchodnou spoločnosťou JUDr. Milan Ficek, advokát s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 M Cdo 16/2013 zo 16. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. marca 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 M Cdo 16/2013 zo 16. decembra 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva, že návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) 17. júna 2011 sa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“), domáhala proti sťažovateľovi ako odporcovi určenia výživného na rozvedenú manželku v sume 250 €. Okresný súd uznesením č. k. 1 P 242/2011-97 z 25. februára 2013 konanie z dôvodu späťvzatia návrhu navrhovateľkou zastavil a túto zároveň zaviazal zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 1 071,62 €. Proti druhému výroku uvedeného uznesenia okresného súdu podala navrhovateľka odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 11 CoP 173/2013-112 z 2. júla 2013 uznesenie okresného súdu v napadnutej časti zmenil tak, že žiaden z účastníkom nemá právo na náhradu trov konania, pretože vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu *„podiel spoluzavinenia navrhovateľky a odporcu nemožno určiť, a pretože pri doslovnej aplikácii ust. § 146 ods. 2 vety prvej O. s. p. by si mali platiť náhradu trov konania navzájom, je v týchto prípadoch potrebné vychádzať z ust. § 146 ods. 1 psím. c), t. j. z pravidla, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené“*.

Keďže s takýmto rozhodnutím krajského súdu sa sťažovateľ nevedel stotožniť, podal podnet, na základe ktorého generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal mimoriadne dovolanie najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd však napadnutým uznesením mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako procesne neprípustné odmietol z dôvodu, že sťažovateľ *„nepodal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu“*.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd napadnutým rozhodnutím *„rozhodol arbitrárne, nakoľko vôbec nehodnotil dostupnosť (rozumej prípustnosť) podania dovolania*

v danej veci“, v ktorej *„išlo o zjednanie nápravy týkajúcej sa zmeňujúceho uznesenia odvolacieho súdu o trovách konania, pričom v takýchto prípadoch je dovolanie ex lege vylúčené (porovnaj ustanovenie § 239 ods. 3 OSP)“*. Okrem toho najvyšší súd *„spôsobil ďalšiu zásadnú vadu v súdnom konaní, keď sťažovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi nedoručil jednak samotné mimoriadne dovolanie a ani vyjadrenie žalobkyne k podanému mimoriadnemu dovolaniu“*, čím porušil jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V súvislosti s tým aj porušenie základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy *„možno vidieť v tom, že dodnes sa spravodlivo nerozhodlo o jeho majetkovom nároku, hoci tento bol náležite uplatnený a na jeho priznanie sú splnené všetky zákonné podmienky“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 16/2013 zo 16. decembra 2015 boli porušené jeho základné práva zaručené čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právo zaručené čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 303,16 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 M Cdo 16/2013 zo 16. decembra 2015, ktorým odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora podané proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 CoP 173/2013-112 z 2. júla 2013, ktorým zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 1 P 242/2011-97 z 25. februára 2013 tak, že žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

V súvislosti s predostretou námietkou ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na to, že už v konaní o súlade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) týkajúcich sa mimoriadneho dovolania s ústavou uznesením sp. zn. PL. ÚS 57/99 z 19. júla 2000 vyslovil svoj názor, podľa ktorého mimoriadne dovolanie môžeme považovať za ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Je to však napriek tomu dovolanie, ktoré je mimoriadne výlučne z dôvodu, že na jeho podanie je procesne legitimovaný iba generálny prokurátor, a je zásadne obmedzené len na prípady, v ktorých nemožno podať dovolanie účastníkom konania. Inak, tak ako to potvrdzuje aj zákon, pre mimoriadne dovolanie a mimoriadne dovolacie konanie platí tá istá procesná úprava, ako to je pri dovolaní podanom účastníkom konania (§ 242 až § 243c OSP, kde sa síce ustanovuje primerané použitie ustanovení o dovolaní, ale v podstate ide o ich priame použitie).

Účel mimoriadneho dovolania spočíva v odstránení nezákonnosti, ktorej sa dopustil súd v konaní podľa Občianskeho súdneho poriadku, pričom toto odstránenie nezákonnosti vyžaduje ochrana práv a zákonom chránených záujmov fyzických osôb, právnických osôb alebo štátu. Tento účel mimoriadneho dovolania je v súlade s účelom občianskeho súdneho konania vyjadreného v § 1 OSP. Súčasne tento účel sleduje ochranu účastníka pred dôsledkami nespravodlivého procesu, konania, ktoré trpí základnými procesnými pochybeniami a postupmi súdov znamenajúcimi až porušenie práva na súdnu ochranu. Tento záver podľa názoru ústavného súdu potvrdzujú dôvody mimoriadneho dovolania ustanovené § 243f OSP (PL. ÚS 57/99).

Ochrana poskytovaná mimoriadnym dovolaním je však prípustná len subsidiárne, t. j. vtedy, ak osoba, ktorá sa domáha podania mimoriadneho dovolania, neúspešne využila všetky zákonom dovolené a efektívne prostriedky na ochranu svojich práv a zákonom chránených záujmov [s výnimkou dovolania – § 243f ods. 2 písm. c) OSP] alebo takéto právne prostriedky nemala k dispozícii, tak ako to je vo veciach správneho súdnictva, kde nie je prípustné (až na výnimku) ani odvolanie, alebo jej bolo zákonnými prekážkami znemožnené využiť tieto právne prostriedky nápravy. Z tohto zákonného predpokladu vyplýva významné obmedzenie prípustnosti mimoriadneho dovolania, ktoré zabezpečuje

jeho výnimočnosť v súlade s teoretickou podstatou mimoriadneho opravného prostriedku (PL. ÚS 57/99).

Judikatúra ústavného súdu zastáva stabilne názor, že mimoriadne dovolanie predstavuje výnimku z pravidla stability súdneho rozhodnutia vyjadreného jeho právoplatnosťou. Podstatou tejto výnimky je účel mimoriadneho opravného prostriedku, ktorým je jeho výnimočné použitie s cieľom presadiť vecnú správnosť a spravodlivosť súdneho rozhodnutia v odôvodnených prípadoch. Uvedený účel môže mimoriadne dovolanie splniť iba v prípade, ak sú splnené kritériá akceptovateľnosti jeho právnej úpravy; jedným z týchto kritérií je povinnosť vyčerpať iné dostupné právne prostriedky nápravy pochybení vytykaných v mimoriadnom dovolaní. Rešpektovanie týchto kritérií je nevyhnutné z hľadiska princípov právneho štátu (čl. 1 ústavy), ako aj z hľadiska práva na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy) a práva na spravodlivý súdny proces v súlade s hodnotami zaručenými čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. PL. ÚS 57/99, II. ÚS 185/09, II. ÚS 280/2010).

Ústavný súd 18. marca 2015 pod sp. zn. PLz. 3/2015 prijal stanovisko, ktorého právna veta znie: „Rešpektujúc princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím, zohľadňujúc princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako i výnimočnosť mimoriadneho dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku podávaného generálnym prokurátorom Slovenskej republiky, je jeho prípustnosť v civilnom konaní akceptovateľná za podmienky vyčerpania všetkých zákonom dovolených riadnych, ako aj mimoriadnych opravných prostriedkov, ktoré mal účastník konania k dispozícii a ktoré mohol účinne využiť na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov.“

Prax ukázala, že citovaná judikatúra ústavného súdu zaoberajúca sa problematikou prípustnosti mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora sa premietla aj do rozhodovania najvyššieho súdu o ne/splnení všeobecných procesných podmienok na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (pozri napr. rozhodnutia vo veciach sp. zn. M-Sždo V 3/00, 4 M Cdo 19/2008, 1 M Obdo V 2/2011 a iné, ako aj spoločné stanovisko občianskoprávneho kolégia a obchodnoprávneho kolégia najvyššieho

súdu č. 94 z 20. októbra 2015 k prípustnosti mimoriadneho dovolania v zmysle § 243e až § 243j OSP).

Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rámci svojej rozhodovacej praxe viackrát konštatoval porušenie čl. 6 dohovoru, najmä porušenie princípu právnej istoty a v dôsledku toho aj práva na spravodlivý súdny proces (napr. vo veci Brumarescu proti Rumunsku z roku 1999, Ryabykh proti Rusku z roku 2003, Sutyazhnik proti Rusku z roku 2009, Roseltrans proti Rusku či Kutepov a Anikeyenko proti Rusku z roku 2005, Tripon proti Rumunsku z roku 2008, Cornif proti Rumunsku z roku 2007, Abdullayev proti Rusku z roku 2010). Vo vzťahu k Slovenskej republike ESLP predpokladá prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov opätovne zdôraznil vo veciach DRAFT-OVA, a. s., proti Slovenskej republike, PSMA, s. r. o., proti Slovenskej republike a COMPCAR, s. r. o., proti Slovenskej republike z roku 2015.

Pre účely overenia opodstatnenosti sťažnostných námietok sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorý v relevantnej časti uviedol:

„.... v danom prípade prebehlo dvojstupňové konanie, v ktorom mal žalovaný možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia. Zo spisu nevyplýva, že by sám náležite chránil svoje práva a konal dostatočne predvídavo, starostlivo a obozretne. Žalovaný nepodal dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Nevyužil preto dostupný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý mal k dispozícii a ktorý bol potenciálne žalovaného pri včasnej ochrane jeho práv je procesné neprípustná dodatočná aktivita generálneho prokurátora, ku ktorej došlo podaním mimoriadneho dovolania podnecovaného žalovaným.

Z týchto dôvodov najvyšší súd odmietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora ako procesne neprípustné (§ 243i ods. 2 O. s. p. v spojení s ustanoveniami § 243b ods. 5 O. s. p. a § 218 ods. 1 psím. c/O. s. p.).“

S uvedeným rozhodnutím najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí, tvrdí, že „vyčerpal všetky možnosti zjednania nápravy“ a že je to práve najvyšší súd, ktorý „nehodnotil dostupnosť (rozumej prípustnosť) podania dovolania v danej veci“ so zreteľom na znenie § 239 ods. 3 OSP, ktorý podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o náhrade trov konania výslovne vylučuje.

„Dovolanie proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je prípustné z dôvodov uvedených v § 237 OSP. Účastník sa môže svojho nároku na náhradu trov konania vzdať výslovným a jednoznačným prejavom, ktorý už neskôr nemôže meniť“ (R 117/1999). „Ak je občianske súde konanie postihnuté niektorou z vád vymenovaných v ustanovení § 237 OSP, možno napadnúť dovolaním aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie podľa § 239 ods. 3 OSP vylúčené“ (ZSP 3/1998).

Citovaná judikatúra najvyššieho súdu sťažovateľovi zrejme nie je známa, keďže vo svojej sťažnosti nielenže netvrdil, ale ani nepreukázal, že by proti uzneseniu krajského súdu č. k. 11 CoP 173/2013-112 z 2. júla 2013 podal dovolanie podľa § 237 OSP.

Ani z rozhodovacej činnosti ústavného súdu nevyplýva, že by sa sťažovateľ ochrany svojich práv a oprávnených záujmov vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 11 CoP 173/2013-112 z 2. júla 2013 domáhal prostredníctvom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Nedodržanie lehoty na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplývajúcej z § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je pritom dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, I. ÚS 483/2014).

Princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a podmienky prípustnosti sťažnosti podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je potrebné chápať vo vzájomnej súvislosti, čo vyúsťuje do všeobecne uznávaného záveru, že sťažnosť podaná ústavnému súdu je považovaná za prostriedok *ultima ratio* ochrany práv sťažovateľa. Keďže ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach, ktorými sa sťažovatelia domáhajú ochrany (iba) svojich práv, celkom triviálne z toho (a napokon i z dikcie § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že vyčerpanie opravných prostriedkov podľa tohto ustanovenia sa týka iba takých procesných nástrojov, na ktorých podanie sú zo zákona oprávnení títo sťažovatelia. Mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora v žiadnom prípade nemožno považovať za zákonom účinne poskytnutý prostriedok sťažovateľovi na nápravu jeho

údajne porušených práv, preto zachovanie dvojmesačnej lehoty na podanie predmetnej sťažnosti z dôvodu realizácie podnetu na podanie mimoriadneho dovolania, resp. rozhodnutia v konaní o mimoriadnom dovolaní neprichádza do úvahy (I. ÚS 524/2015).

Na vyhovenie podnetu fyzických osôb alebo právnických osôb na podanie mimoriadneho dovolania neexistuje právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho prijatie, resp. akceptovanie, a teda generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora rozhodnúť o tom, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie. Ústavný súd v tejto súvislosti viackrát vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03, IV. ÚS 344/04, II. ÚS 144/05, I. ÚS 43/07, III. ÚS 342/2010).

Tvrdenie sťažovateľa, že „vyčerpal všetky možnosti zjednania nápravy“, preto ústavný súd nepovažuje za pravdivé.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že v tomto type konania postupoval najvyšší súd v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd svoje rozhodnutie o odmietnutí mimoriadneho opravného prostriedku náležite a presvedčivo odôvodnil v zmysle § 157 ods. 2 OSP, čím zodpovedal všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľ pred ním domáhal, preto jeho závery v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že sa najvyšší súd odchýlil od predstáv a očakávaní sťažovateľa, ešte neznamená, že došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (podobne napr. II. ÚS 3/97, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08, III. ÚS 179/2013, III. ÚS 429/2015, III. ÚS 104/2016, III. ÚS 113/2016).

Ani prípadné nedoručenie mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora sťažovateľovi na tomto závere ústavného súdu nemôže nič zmeniť, pretože ho nemožno považovať za taký zásah, ktorý by vzhľadom na svoju intenzitu zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd sťažovateľa v zmysle ústavy alebo kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy (m. m. II. ÚS 193/06, II. ÚS 210/06, IV. ÚS 238/07).

Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľ namietal, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu rovnako nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 5 ústavy, preto z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť aj v tejto časti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľa uplatnených v petite nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2016